

Arrest

nr. 264 173 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 12 maart 2020 België binnen met een paspoort en verzoekt op 15 april 2020 om internationale bescherming. Op 8 juli 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 12 juli 2021 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J. J. C. (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1975 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. U verloor reeds op erg jonge leeftijd uw beide ouders. Het gezin telde tien kinderen, u inbegrepen, en na de dood van jullie ouders gingen de meeste broers en zussen hun eigen weg. U was echter nog maar twaalf jaar oud toen uw ouders overleden, waardoor uw zus G. (...) en uw broer J. J. (...) u onder hun vleugels namen. U werkte uw middelbare studies niet af en ging tot het tweede jaar naar school. Vervolgens ging u aan de slag als kokkin in verscheidene restaurants. Samen met uw partner kreeg u twee kinderen, een I. V. L. J. (...) werd geboren in 1992 en J. A. L. J. (...) volgde in 1994. Uw kinderen wonen tot op heden samen in Cali. In 1997 stierf uw partner en de vader van uw kinderen aan een longaandoening. Uw zoon werd in 2017 gediagnosticeerd met schizofrenie, sindsdien krijgt hij de nodige medicatie en woont hij bij uw dochter. Uw dochter schonk u drie kleinkinderen, zij gaan naar school in Cali.

Het was uw zus G. (...) die u vele jaren geleden introduceerde in het lokale gemeenschapswerk in jullie lokale Comuna 20 in Cali. Uw hele familie toonde een grote sociale betrokkenheid. Zo was uw broer J. J. (...) een tijd actief als voorzitter van de lokale Junta de Accion en was uw oudste zus M. A. J. D. M. (...) politiek en sociaal actief. Toen u 22 jaar oud was, rond de periode waarin uw zus G. (...) verhuisde naar het Verenigd Koninkrijk, raakte u meer betrokken in de wijk en groeide uw eigen engagement. U noemt zichzelf een sociaal leider. Zo kookte u voor kwetsbare personen en voorzag u in basisbehoeften en opvang voor kinderen wiens ouders niet over voldoende financiële middelen beschikten. Daarnaast organiseerde u amusante activiteiten zoals bingo's en tombola's, die geld in het laatje brachten om in de gemeenschap te investeren. U en de andere sociale leiders in de lokale gemeenschap, jullie opereerden vanuit een buurthuis vlakbij uw woning, werden ondersteund door senator Alexander LOPEZ MAYA.

Op het einde van 2019 zorgde Alexander LOPEZ MAYA ervoor dat er in de wijk aan kwetsbare personen bonnen konden worden uitgedeeld waarmee deze mensen boodschappen konden doen. U kreeg de taak om tien tot vijftien van deze bonnen te verdelen en te bepalen wie hiervoor in aanmerking kwam. Op 1 december 2019 ontving u de nodige bonnen, enkele dagen later waren deze reeds uitgedeeld. Dit was echter niet naar de zin van de Milicia de San Francisco, een gewapende bende uit een nabijgelegen buurt met dezelfde naam. Deze groep begon u te bedreigen. Ze lieten een tiental aan u geadresseerde dreigbrieven achter bij het buurthuis waarin u werd aangemaand om weg te gaan uit de wijk en te stoppen met uw sociaal engagement. U begon daarnaast ook dreigberichten te ontvangen op uw gsm. De bende stuurde ook personen die u om eten kwamen vragen en op een enkele keer bedreigde een vrouw u nadat u haar weigerde om een bon mee te geven. U besloot enkele dagen later om te stoppen met het sociaal werk, maar de dreigementen bleven komen. Op 10 december 2019 verliet u omwille van uw problemen het huis waar u tot dan samen met uw kinderen woonde, en trok in bij uw schoonbroer een paar blokken verder. Uw kinderen bleven in uw huis wonen tot 12 februari 2020. Op 16 februari 2020 deed u aangifte bij La Fiscalia.

Op 11 maart 2020 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u 13 maart 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door de Milicia de San Francisco, een groep die geaffilieerd is met de guerrilla, omwille van uw engagement als sociaal leider.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een uittreksel uit uw blanco strafregister, een certificaat van de Junta de Accion van de Comuna 20, een certificaat vanwege senator Alexander LOPEZ MAYA, een foto van een aangifte bij La Fiscalia, foto's van dreigbrieven, screenshots van dreigberichten via WhatsApp, een brief vanwege sociaal leider Jesus Antonio GONZALEZ LUNA, een foto van een namenlijst betreffende sociale leiders die werden vermoord, informatie over het geweld op sociale leiders in Colombia, screenshots van facebookartikels en nieuwsartikels, en screenshots van facebookcommunicatie met vliegtuigmaatschappij betreffende uw verloren bagage op de reis naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de Milicia de San Francisco, een gewapende groep die zich in uw wijk in Cali ophoudt en die banden heeft met de guerrilla (CGVS, p. 34). Zij zouden u om het leven willen brengen omwille van het sociaal engagement dat u in de wijk hebt getoond, u noemt zichzelf een sociaal leider. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw relaas wordt gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en enkele fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw aangebrachte asielmotieven. Daarbij dienen eveneens twijfels geplaatst te worden bij de ernst en uitgebreidheid van het door u naar voren geschoven profiel als sociaal leider.

Vooreerst kan de door u geschetste gang van zaken niet overtuigen. Zo mag het om te beginnen enige verbazing opwekken dat de vermeende bedreigingen simpelweg zonder enige aanleiding tot een eind kwamen. U zou een laatste dreigbrief hebben gekregen vlak voor kerstmis 2019, een laatste dreigberichtje zou u bereikt hebben op 16 februari 2020 (CGVS, p. 30). Nochtans zou u niet aan de eisen van uw vermeende belagers hebben voldaan. Zij zouden u immers hebben aangemaand om de wijk te verlaten (CGVS, p. 29-30), hetgeen u niet deed. U bleef tot uw vertrek uit Colombia in maart 2020 steeds in dezelfde wijk wonen, zij het op een ander adres. Daarbij is het merkwaardig dat u, indien u zichzelf werkelijk gedwongen zag om te verhuizen om uw veiligheid te garanderen, uw huis volgend op de zogenaamde bedreigingen op 10 december 2019 zou hebben verlaten om vervolgens bij familie in te trekken amper een paar blokken verder in nota bene dezelfde straat (CGVS, p. 5). Dit is bovendien dezelfde straat als waar het buurthuis, het centrale punt waaruit u uw sociaal engagement organiseerde en de plek waar de dreigbrieven zouden zijn toegekomen, zich bevond (CGVS, p. 24, p. 29). Dat u niet meer op hetzelfde adres zou kunnen blijven wonen omwille van vermeende bedreigingen maar wel uw kinderen zou achterlaten in dat huis, kan evenmin overtuigen. Bovendien verplaatste u zich nog geregeld in de buurt en u ging regelmatig terug naar uw vorige woning voor de kinderen (CGVS, p. 5, p. 33). Uw kinderen bleven dus nog maandenlang in het huis wonen waar u reeds woonde sinds u klein was en daarbij kenden zij nooit enige problemen (CGVS, p. 34). Het is bovendien vreemd dat de vermeende dreigbrieven steeds zouden zijn toegekomen in het buurthuis, maar dat u nooit bij u thuis, nochtans maar een blok verwijderd van het buurthuis, enige bedreiging hebt meegemaakt (CGVS, p. 24, p. 32). Daarenboven bleef u nog een aanzienlijke tijd aan het werk nadat u de eerste zogenaamde bedreiging eind november zou hebben ontvangen, u werkte tot 20 december 2019 in een restaurant als kokkin (CGVS, p. 10). U hebt daarbij in Colombia ook stevast hetzelfde gsm-nummer behouden, hetzelfde nummer waarop uw belagers er reeds in geslaagd zouden zijn geweest om u te bereiken (CGVS, p. 32). U leefde met andere woorden allerminst discreet in de periode volgend op de vermeende bedreigingen. De vaststelling dringt zich op dat indien men u werkelijk had willen treffen, men hiertoe in wezen reeds de kans heeft gehad, in casu quod non. Bovenstaande elementen doen onvermijdelijk afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bovendien kunnen enkele markante tegenstrijdigheden worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen, waardoor uw geloofwaardigheid werkelijk op de helling komt te staan. Zo geeft u duidelijk aan dat de vermeende bedreigingen zouden zijn gestart nadat u de bonnen zou zijn beginnen uitdelen, deze bonnen en de rol die u daaromtrent innam zouden de concrete aanleiding hebben gevormd voor de gewapende bende om u te beginnen bedreigen (CGVS, p. 29). U zou zelf de nodige bonnen hebben ontvangen op 1 december 2019 en deze zou u de volgende paar dagen hebben uitgedeeld (CGVS, p. 28). Bijgevolg is het vreemd dat u de allereerste bedreiging, een vermeende dreigbrief, al situeert op 26 of 27 november 2019, aldus nog voor de bonnen, de door u bestempelde oorzaak van de bedreigingen, in uw bezit zouden zijn geweest (CGVS, p. 29). Verder is het merkwaardig dat de verklaringen die u ten opzichte van de Colombiaanse autoriteiten aflegde niet consistent zijn met het relaas dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS naar voren schuift. Zo vermeldt u in uw aangifte bij La Fiscalía louter het ontvangen van dreigberichten via sms, nergens maakt u melding van

de vele dreigbrieven die u zou hebben ontvangen (zie document 6 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Ook wanneer men u bij deze instantie later nogmaals expliciet vraagt onder welke vorm de bedreigingen u hadden bereikt, zegt u niets over dreigbrieven. Het mag verbazen dat er op dat ogenblik wel negen of tien dreigbrieven aan u geadresseerd zouden geweest zijn (CGVS, p. 29-30), maar dat u dit geheel onvermeld laat bij het parket. Bij La Fiscalía stelt u eveneens duidelijk dat u er werkelijk geen idee van heeft wie de daders zouden kunnen zijn, meermaals verklaart u dat u niemand, ook geen criminele groepering, verdenkt. Tegenover het CGVS verklaart u dan weer onomwonden dat de Milicia de San Francisco achter de bedreigingen zouden zitten en dat het altijd deze groep is die voor onrust zorgt in de wijk en mensen dwingt om te vertrekken (CGVS, p. 30, p. 31). Dat u deze cruciale informatie omtrent uw vermeende problemen niet deelt met de Colombiaanse autoriteiten wiens hulp u vroeg, maar integendeel beweert niet te weten wie u zou hebben belaagd, doet ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarenboven blijken ook de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingen (DVZ) aflegde niet coherent met uw verklaringen op het CGVS. Bij de DVZ beweerde u immers dat u het slachtoffer zou zijn geworden van afpersing en dat men personen op u zou hebben afgestuurd waaraan u vervolgens geld zou hebben moeten geven. Indien u dit geld niet zou hebben gegeven, zou men u aanvallen (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS maakt u echter nergens melding van enige afpersing, op geen enkel moment vermeldt u het vermeende gegeven dat men u zou hebben benaderd voor geld. Integendeel, u beweert dat men u nooit rechtstreeks heeft aangesproken of bedreigd (CGVS, p. 32). U haalt vervolgens wel aan dat er vrouwen en kinderen uw richting werden uitgestuurd voor eten en dat deze personen vervolgens bedreigingen zouden hebben geuit, om daarna weer uw verklaringen bij te sturen en te zeggen dat deze mensen nooit iets tegen u zouden hebben gezegd (CGVS, p. 32). U zou slechts een enkele keer zijn aangesproken door een vrouw die vroeg om een bon, hetgeen u vervolgens zou hebben geweigerd en waarop zij u zou hebben gezegd dat er u iets zou overkomen als u haar geen bon zou geven. Deze beweringen vallen bezwaarlijk te rijmen met uw eerdere verklaringen omtrent afpersing bij de DVZ. Het hoeft weinig verder betoog dat al deze ongerijmdheden de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven problemen danig ondergraven.

Er kunnen eveneens twijfels worden geplaatst bij uw beweringen als zou u in Colombia een sociaal leider geweest zijn. Uw verklaringen doorheen het persoonlijk onderhoud bevatten immers enkele merkwaardigheden die moeilijk te rijmen vallen met het door u voorgehouden profiel van sociaal leider. Om te beginnen doet het de wenkbrauwen fronsen dat u beweert dat de lokale Junta's de Accion, een wijdverspreid fenomeen in Colombia, op het moment van het persoonlijk onderhoud alreeds maandenlang verboden zouden zijn door de regering (CGVS, p. 7-8). Volgens u zou het organiseren van deze Junta's niet meer plaatsvinden doorheen het land, u zou dit hebben gelezen in het nieuws. Het CGVS beschikt echter nergens over dergelijke informatie, die werkelijk uit de lucht gegrepen lijkt te zijn. Zoals reeds aangehaald, de lokale Junta's de Accion zijn een alomtegenwoordig fenomeen in de lokale gemeenschappen, zowel in de stad als op het platteland. Hoe dan ook, indien een dergelijk ingrijpend verbod werkelijk zou hebben plaatsgevonden en u dit zou hebben vernomen via de pers, dan mag het verbazen dat u nooit enig contact heeft opgenomen met uw voormalige medestanders van de junta om dergelijke ontwikkelingen te bespreken (CGVS, p. 8). Van een sociaal leider kan worden verwacht dat hij, zelfs na het verlaten van het land van herkomst, nog steeds een interesse toont voor zijn gemeenschap en het welzijn ervan. Dat een sociaal leider simpelweg dit vermeende nieuws naast zich neer zou hebben gelegd zonder meer, kan niet overtuigen. Ook doorheen uw verdere verklaringen komt in wezen eerder een gebrek aan oprecht engagement naar voren dan werkelijk leiderschap. Van een sociaal leider kan duidelijk leiderschap worden verwacht, alsook een niet-aflatende inzet voor de mensenrechten in de gemeenschap en een blijvende motivatie. Vanuit die optiek mag het opmerkelijk genoemd worden dat u na het opdoeken van de lokale kinderopvang, nooit verhaal ging halen bij de overheidsorganisatie die hiervoor verantwoordelijk was of alternatieve oplossingen zocht voor de kinderen (CGVS, p. 20). Nochtans was kinderopvang en -opvang een van uw speerpunten. Ook heeft u nooit gevraagd naar de juiste omstandigheden omtrent bedreigingen die uw collega's sociaal leiders ontvangen zouden hebben en heeft u nooit geprobeerd om samen oplossingen te zoeken of hen te helpen (CGVS, p. 21-22). Na uw vertrek uit Colombia heeft u bovendien uw sociaal engagement volledig afgesloten, u hebt geen enkele vorm van contact onderhouden met de mensen die u zouden hebben nodig gehad en u toont geen enkele blij van interesse om uw gemeenschap vanuit België nog te helpen ondanks dat u zou weten dat de buurt momenteel niet meer op hulp zou kunnen rekenen (CGVS, p. 22-23). Het mag verbazen dat u werkelijk van de ene dag op de andere alle banden met de wijk kon doorknippen, zonder daarna nog ook maar enige blij van interesse te tonen in het welzijn van de gemeenschap.

Daarbij doet het merkwaardig aan dat u in uw aangifte bij La Fiscalía, waarbij nog andere merkwaardigheden konden worden vastgesteld (zie supra), enerzijds meedeelt dat u werd bedreigd omdat u een sociaal leider bent, maar vervolgens wanneer men u expliciet vroeg of u behoort tot de categorie sociaal leider, een duidelijke 'neen' poneert (zie document 6 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Het is tevens opmerkelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud beweert dat uw broer J. J. (...) op dat ogenblik alreeds een jaar niet meer actief zou zijn als voorzitter van de Junta de Accion van de Comuna 20 omwille van zogenaamde bedreigingen (CGVS, p. 24), terwijl het door u neergelegde certificaat door uw broer in zijn hoedanigheid van voorzitter zou zijn ondertekend op 8 augustus 2020 (CGVS, p. 13, p. 15, zie document 4 in de groene farde van het administratief dossier). Door deze vaststellingen moeten zowel het neergelegde document als uw verdere verklaringen inboeten aan geloofwaardigheid.

Ook uw beweringen dat u in uw vermeende hoedanigheid van sociaal leider betrokken zou zijn bij senator Alexander LOPEZ MAYA, kunnen niet overtuigen. U zou door hem zijn uitbetaald voor uw sociaal werk, hij zou u hebben geholpen in uw gemeenschap en jullie zouden elkaar hebben gezien op evenementen voor sociale leiders (CGVS, p. 8, p. 25). De senator zou u ook hebben voorzien van de bonnen die zouden hebben geleid tot de bedreigingen (CGVS, p. 18, p. 26). Indien u werkelijk in die mate geaffilieerd was met deze nationale politicus, dan mag het verbazen dat u vrij basale informatie over de man niet meent te herinneren. Zo weet u niet welke politieke partij Alexander LOPEZ MAYA net vertegenwoordigt, namelijk Polo Democrático. Dat de senator voor zijn verkiezing eerst zetelde als parlamentslid in de Cámara de Representantes de Colombia (Kamer van Afgevaardigden), weet u klaarblijkelijk ook niet (CGVS, p. 27). U kan evenmin zeggen wanneer de man voor het laatst verkozen zou zijn geraakt en u beweert vervolgens bizar genoeg foutief dat dergelijke nationale verkiezingen, zowel die voor de president als voor de senaat, elk jaar plaatsvinden (CGVS, p. 26). Verder bent u ook niet op de hoogte van een gerichte gewapende aanval op Alexander LOPEZ MAYA waarbij zijn persoonlijke beveiligingsteam onder vuur werd genomen op 11 mei 2018, waardoor de senator een dag later openlijk naar voren trad in de nationale pers. Deze aanval werd eveneens veroordeeld door de Colombiaanse afdeling van de mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Hiernaar gevraagd, laat u slechts algemene beweringen vallen omtrent verdwijningen van sociale leiders en moordaanslagen (CGVS, p. 27). Vervolgens beweert u dan weer dat u inderdaad zou weten dat er een aanslag was gebeurd en dat deze aanslag veel gewonden en verdwijningen heeft veroorzaakt. U lijkt echter duidelijk niet te weten waarover het concreet gaat. Tevens opvallend is het gegeven dat u beweert dat Alexander LOPEZ MAYA reeds senator was toen u hem voor het eerst ontmoette en u vierentwintig jaar geleden gestart zou zijn met uw sociaal leiderschap toen deze man zich al in de hoedanigheid van senator bevond (CGVS, p. 26-27). Alexander LOPEZ MAYA werd echter pas in 2002 voor het eerst verkozen voor de Cámara de Representantes de Colombia (Kamer van Afgevaardigden) en pas in 2006 werd hij senator. Dat u dit fout situeert doet alreeds verbazing opwekken, maar dat u daarbij niet weet dat de man eerst parlamentslid zou zijn geweest hoewel u hem in die periode alreeds gekend zou hebben, doet helemaal de wenkbrauwen fronsen. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het eveneens enige verbazing doet opwekken dat u, die zichzelf het profiel van een sociaal leider aanmeet, niet weet of de bekende nationale politicus Uribe dan wel links of rechts geïnspireerd is en dat in Colombia de guerrilla geaffilieerd is met de regering (CGVS, p. 31). Dit alles doet nogmaals besluiten dat u het door u voorgewende profiel van sociaal leider werkelijk niet aannemelijk kan maken.

Wat betreft het feit dat er in hoofde van uw oudste zus, M. A. J. D. M. (...) en haar echtgenoot in 2020 in België werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, dient het CGVS eerst en vooral te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Ieder verzoek om internationale bescherming dient aldus individueel te worden beoordeeld, het gegeven dat uw zus erkend werd als vluchteling doet niets af aan de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming. Er dient daarbij te worden vastgesteld dat u te kennen geeft dat u in wezen geen hechte relatie heeft met uw oudste zus, dat u geen contact heeft met haar en dat u nooit enigszins betrokken bent geweest in het sociaal en politiek engagement dat uw zus tentoonspreidde (CGVS, p. 13, p. 27). U bent bovendien zelfs niet op de hoogte van de problemen die uw zus en haar gezin hebben gekend en u weet niet waarom zij naar België is gevlucht. U kan bijgevolg op geen enkele manier voorhouden dat internationale bescherming in uw geval gerechtvaardigd zou zijn louter omwille van een familieband met een begunstigde van internationale bescherming. U bent er zoals hierboven reeds gemotiveerd, immers zelf niet in geslaagd om een vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Daarbij kan nog worden toegevoegd dat het uiterst merkwaardig is dat uw zus en haar gezin, wiens sociaal en politiek leiderschap in de Comuna 20 op omstandige wijze werden aangetoond, u nergens vermelden tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS (gehoorverslagen kunnen door het CGVS niet worden gedeeld omwille van privacy redenen, jullie beroepen zich immers niet op dezelfde motieven). Indien u werkelijk een sociaal leider zou zijn geweest in de wijk, dermate betrokken zou zijn in dezelfde gemeenschap en geaffilieerd zijn met een senator die dezelfde politieke partij als uw zus vertegenwoordigt, dan doet het merkwaardig aan dat uw zus dit nergens laat vallen, ook al waren jullie dan niet zo erg close. Eveneens mag het verbazen dat u niets weet over de vele ernstige problemen die uw zus en haar gezin, die werkelijk prominent naar voren kwamen in de Comuna 20, in uw wijk gekend hebben indien u werkelijk sociaal leider zou geweest zijn. Redelijkerwijs kan immers worden verwacht dat het nieuws omtrent dergelijke gebeurtenissen u zou hebben bereikt als sociaal leider in dezelfde gemeenschap. Deze vaststellingen dragen wederom bij aan de hierboven reeds uiteengezette twijfels over de ernst en uitgebreidheid van uw eigen profiel als sociaal leider.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart neer, dient het CGVS te stellen dat het in wezen uw identiteit en nationaliteit niet betwist. Het uittreksel uit uw blanco strafregister en de communicatie betreffende uw verloren bagage met vliegtuigmaatschappij Iberia zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De door u neergelegde certificaten vanwege de Junta de Accion van de Comuna 20 en senator Alexander LOPEZ MAYA, zijn uiterst gesolliciteerd en kunnen dan ook uw profiel als sociaal leider geenszins staven, bovendien kan de werkelijke authenticiteit van dergelijke documenten of dat een ervan werkelijk afkomstig zou zijn van een senator niet worden bewezen. Hetzelfde kan worden gezegd over de brief vanwege een vermeend sociaal leider Jesus Antonio GONZALEZ LUNA, die zou bevestigen dat u wel degelijk een sociaal leider bent en dat er veel geweld plaatsvindt tegen sociale leiders. Het gaat om een uiterst gesolliciteerde persoonlijke verklaring, maar iedereen kan uiteindelijk verklaren wat hij wil waardoor een dergelijke getuigenis geen bewijswaarde heeft. De aangifte bij La Fiscalia bevat zoals hierboven reeds toegelicht verscheidene tegenstrijdigheden met het verhaal dat u tegenover het CGVS vertelde, waardoor uw geloofwaardigheid wordt beschadigd. De foto's van de dreigbrieven en de screenshots van de dreigberichten die u zou hebben ontvangen kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. Aan deze foto's en screenshots kan geen bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst en berichten te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Om hieraan enige geloofwaardigheid toe te schrijven, dienen dergelijke documenten te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. De foto van de namen van sociale leiders die in Colombia werden gedood, de informatie over het geweld op sociale leiders in Colombia en de screenshots van facebookartikels en nieuwsartikels beschrijven slechts een algemene situatie in uw land van herkomst die u, zoals hierboven uitgebreid gemotiveerd, niet hebt kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm

aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster van mening is dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten onrechte van oordeel is dat de door haar geschetste gang van zaken niet zou overtuigen en licht dit als volgt toe:

"Verzoekende partij werd persoonlijk bedreigd en nam de voorzorgsmaatregelen die zij op dat ogenblik kon nemen. Zij verhuisde naar een ander adres om zich enigszins veilig te stellen. Op dat moment, was dat de enige mogelijkheid die zij had. Het is immers niet zo simpel om alles van de ene dag op de andere te laten vallen, alles geregeld te krijgen om te kunnen vluchten. Verwerende partij heeft zich klaarblijkelijk niet kunnen inleven in de situatie van verzoekende partij."

Waar haar voorts in de bestreden beslissing enkele markante tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen worden verweten, laat verzoekster het volgende gelden:

"Verzoekende partij engageerde zich nog voor het uitdelen van de bonnen als sociaal werker. Hierdoor kreeg zij eveneens bedreigingen, maar deze namen een heel andere dimensie aan vanaf het moment zij bonnen begon uit te delen. De bedreigingen werden initieel ook enkel en alleen tegen haar gericht. Pas in het pamflet van 12 februari 2020 werden ook haar familieleden bedreigd en haalde verzoekende partij haar kinderen er weg.

Wat betreft het feit dat haar aangifte bij la Fiscallia niet de melding maakt van de dreigbrieven die zij ontving, merkt verzoekende partij op dat zij zeer voorzichtig moest zijn met wat ze in de aangifte

vermeldde en welke namen zij noemde, gezien zij bang was dat ze erachter zouden komen en achter haar zouden zitten. Dit is de reden waarom zij eerder op de oppervlakte is gebleven van wie de bedreigingen kwamen.”

Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstellingen tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), voert verzoekster het volgende aan:

“Verzoekende partij diende alles kort samen te vatten bij de DVZ, waardoor er klaarblijkelijk misverstanden zijn ontstaan. Wanneer zij sprak over ‘afpersingen’ bij de DVZ bedoelde zij de bedreigingen en vraag om coupons af te geven. Voor haar staat dat gelijk aan ‘afpersingen’. Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeer begrepen.”

Waar de commissaris-generaal het vreemd vindt dat zij als ‘sociaal leider’ niet veel over de nationale politiek zou kennen, merkt verzoekster op dat zij niet geïnteresseerd was in politiek en dat zij enkel en alleen haar buurt wilde helpen en zich engageerde voor de mensen in haar buurt. Zij verdiepte zich niet in de politiek, noch in elke persoon die haar benaderde, vervolgt verzoekster, die nog toevoegt dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd heeft.

Verzoekster acht het bovendien niet ernstig te stellen dat de veiligheidssituatie in Colombia voldoende stabiel zou zijn en dat zij niet eens – minstens – in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeert de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Colombia en voert aan dat uit het rapport van 11.11.11 van 14 juni 2019, waaruit zij een passage citeert, blijkt dat tijdens het conflict in Colombia ondertussen meer dan 300.000 mensen gedood werden of vermist werden opgegeven en dat miljoenen hebben moeten vluchten of verhuizen.

Verzoekster besluit dat het bijzonder onredelijk is te stellen dat zij zonder enig probleem terug zou kunnen keren naar Colombia en er een menswaardig leven kan leiden. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens haar op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 7 oktober 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 2 augustus 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal in het geval van een meervoudig verzoek, terwijl *in casu* het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming een eerste verzoek betreft. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de *Milicia de San Fransisco* omwille van haar activiteiten als sociaal leider in haar lokale *Comuna* in Cali. Zij zou in die hoedanigheid hebben gekookt voor kwetsbare personen, in de basisbehoeften en opvang voor kinderen wiens ouders niet over voldoende financiële middelen beschikten hebben voorzien en amusante activiteiten hebben georganiseerd die geld in het laatje brachten om in de gemeenschap te investeren. Verzoekster en de andere sociale leiders in de lokale gemeenschap zouden daarbij ondersteund zijn geweest door senator Alexander LOPEZ MAYA, die er op het einde van 2019 voor zou hebben gezorgd dat er in de wijk aan kwetsbare personen bonnen konden worden uitgedeeld waarmee deze mensen boodschappen konden doen. Verzoekster zou de taak hebben gekregen om tien tot vijftien van deze bonnen te verdelen en te bepalen wie hiervoor in aanmerking kwam. Dit zou niet naar de zin zijn geweest van de *Milicia de San Fransisco*, een gewapende bende uit een nabijgelegen buurt met dezelfde naam, die verzoekster zou zijn beginnen bedreigen. Deze groep zou een tiental aan verzoekster geadresseerde dreigbrieven hebben achtergelaten bij het buurthuis waar verzoekster en de andere sociale leiders opereerden. Daarin zou verzoekster zijn aangemaand om weg te gaan uit de wijk en te stoppen met haar sociaal engagement. Verzoekster verklaart dat zij daarnaast ook dreigberichten begon te ontvangen op haar gsm, dat de bende ook personen zou hebben gestuurd die haar om eten kwamen vragen en dat een enkele keer een vrouw haar bedreigde nadat zij haar weigerde om een bon mee te geven. Hoewel verzoekster enkele dagen later zou hebben besloten om te stoppen met het sociaal werk, zouden de dreigementen zijn blijven komen. Op 10 december 2019 zou verzoekster omwille van haar problemen haar huis hebben verlaten en zijn ingetrokken bij haar schoonbroer een paar blokken verder. Haar kinderen zouden tot 12 februari 2020 in haar huis zijn blijven wonen. Verzoekster verklaart op 16 februari 2020 aangifte te hebben gedaan bij *La Fiscalía* en op 11 maart 2020 Colombia te hebben verlaten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangebrachte asielmotieven, nu (i) de door haar geschetste gang van zaken niet kan overtuigen en (ii) er enkele markante tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld in haar opeenvolgende verklaringen en omdat (B) er eveneens twijfels kunnen worden geplaatst bij haar beweringen als zou zij in Colombia een sociaal leider geweest zijn, nu (i) het de wenkbrouwen doet fronsen dat zij beweert dat de lokale *Junta's de Accion*, een wijdverspreid fenomeen in Colombia, op het moment van het persoonlijk onderhoud alreeds maandenlang verboden zouden zijn door de regering, (ii) doorheen haar verdere verklaringen in wezen eerder een gebrek aan oprecht engagement dan werkelijk leiderschap naar voren komt, (iii) het merkwaardig aandoet dat zij in haar aangifte bij *La Fiscalía* enerzijds meedeelt dat zij werd bedreigd omdat zij een sociaal leider is, maar vervolgens wanneer men haar expliciet vroeg of zij behoort tot de categorie sociaal leider, een duidelijke 'neen' poneert, en (iv) het tevens opmerkelijk is dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud beweert dat haar broer J. J. op dat ogenblik alreeds een jaar niet meer actief zou zijn als voorzitter van de *Junta de Accion* van de *Comuna 20* omwille van zogenaamde bedreigingen, terwijl het door haar neergelegde certificaat door haar broer in zijn hoedanigheid van voorzitter zou zijn ondertekend op 8 augustus 2020, omdat (C) ook haar beweringen dat zij in haar hoedanigheid van sociaal leider betrokken zou zijn bij senator Alexander LOPEZ MAYA niet kunnen overtuigen nu zij zich vrij basale informatie over deze man niet meent te herinneren, omdat (D) het gegeven dat haar zus erkend werd als vluchteling niets afdoet aan de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming en omdat (E) de door haar neergelegde bewijsstukken niet bij machte zijn om op deze appreciatie een ander zicht te werpen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en te hekelen dat de commissaris-generaal zich klaarblijkelijk niet heeft kunnen inleven in haar situatie, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Door wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over de door haar geschetste gang van zaken te laten gelden dat zij persoonlijk werd bedreigd en de voorzorgsmaatregelen nam die zij op dat ogenblik kon nemen door naar een ander adres te verhuizen, verklaart verzoekster niet hoe het kwam dat de door haar voorgehouden bedreigingen simpelweg zonder enige aanleiding tot een einde kwamen, terwijl zij niet aan de eisen van haar belagers voldeed. Evenmin biedt dit een verklaring voor de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij haar kinderen nog een tijdje in haar huis zou hebben achtergelaten, dat zij zich nog geregeld verplaatste in de buurt en regelmatig terugging naar haar woning, dat zij nooit bij haar thuis een bedreiging heeft meegemaakt en dat zij na de eerste bedreiging nog een aanzienlijke tijd aan het werk bleef. Dat het niet zo simpel is om alles van de ene dag op de andere te laten vallen en alles geregeld te krijgen om te kunnen vluchten, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Ook door te betogen dat de bedreigingen initieel enkel tegen haar werden gericht en haar familieleden pas in het pamflet van 12 februari 2020 werden bedreigd en dat zij haar kinderen er toen weghaalde, biedt verzoekster geen overtuigende verklaring voor het gegeven dat zij zelf uit haar huis wegvluchtte en de kinderen daar alleen achterliet. Er kan immers niet zo maar worden van uitgegaan dat de kinderen geen enkel gevaar liepen om de enkele reden dat hun namen niet vermeld werden in de dreigberichten die aan verzoekster gericht waren.

Voor zover verzoekster aanvoert dat zij zich al engageerde vóór het uitdelen van de bonnen als sociaal werker en hierdoor eveneens bedreigingen kreeg, maar dat deze een heel andere dimensie aannamen vanaf het moment dat zij bonnen begon uit te delen, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij duidelijk aangaf dat de bedreigingen zouden zijn gestart nadat zij de bonnen zou zijn beginnen uitdelen en dat deze verklaring in strijd is met het gegeven dat zij de allereerste bedreiging situeerde op een moment nog voordat zij de bonnen in haar bezit had.

Verzoekster kan tevens niet overtuigen waar zij opmerkt dat zij zeer voorzichtig moest zijn met wat ze in de aangifte bij *La Fiscalia* vermeldde en welke namen zij noemde omdat zij bang was dat ze erachter zouden komen en achter haar zouden zitten en dat dit de reden is dat zij eerder op de oppervlakte is gebleven over de personen van wie de bedreigingen kwamen. De Raad ziet immers niet in – en verzoekster licht niet toe – wat het nut zou zijn voor verzoekster van het indienen van een dergelijke klacht. Deze summiere uitleg doet dan ook geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistentie tussen haar verklaringen ten aanzien van de Colombiaanse autoriteiten en deze voor het CGVS.

Waar verzoekster wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstellingen tussen haar verklaringen op het CGVS en de DVZ nog aanvoert dat zij bij de DVZ alles kort diende samen te vatten en dat er hierdoor klaarblijkelijk misverstanden zijn ontstaan, en hierbij toelicht dat wanneer zij bij de DVZ sprak over 'afpersingen', zij de bedreigingen en vraag om coupons af te geven bedoelde, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de vragenlijst die zij bij de DVZ invulde. Daaruit blijkt immers dat verzoekster verklaarde dat ze begonnen personen te sturen en dat zij hen geld moest geven, dat ze werd afgeperst (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, vragenlijst, vraag nr. 3.5). Van een vraag om coupons af te geven is geen sprake. Het gegeven dat zij bij de DVZ alles kort diende samen te vatten, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster daar sprak over afpersingen, terwijl zij hiervan op het CGVS geen melding maakte. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekster werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van haar, als verzoekster om internationale bescherming, wordt verwacht dat zij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij haar terugkeer problemen vreest of riskeert en dat zij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 7, vragenlijst CGVS, p. 1). Bovendien werd haar verklaring bij de DVZ aan verzoekster in het Spaans voorgelezen (*ibid.*, p. 2). Zij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoekster heeft dit echter nagelaten en heeft haar verklaring ondertekend waarmee zij heeft bevestigd dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeksters kritiek is dan ook allerminst ernstig. Aldus slaagt verzoekster er niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde

tegenstrijdigheden te weerleggen of te ontkrachten. De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Verzoekster slaagt er ook niet in de motieven van de bestreden beslissing waarbij twijfels worden geplaatst bij haar profiel als sociaal leider in Colombia te weerleggen of te ontkrachten. Zij merkt slechts op dat zij niet geïnteresseerd was in politiek en dat zij enkel haar buurt wilde helpen en zich engageerde voor de mensen in haar buurt. Zij zou zich ook niet hebben verdiept in de politiek, noch in elke persoon die haar benaderde. Met dit summiere betoog doet zij niets meer dan zich te beperken tot het vergoelijken van haar gebrek aan oprecht engagement en aan werkelijk leiderschap, zonder de verschillende concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die de commissaris-generaal ertoe hebben geleid twijfels te plaatsen bij haar beweringen als zou zij in Colombia een sociaal leider geweest zijn te weerleggen of te ontkrachten.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden toegeschreven aan de door haar aangebrachte asielmotieven en dat er eveneens twijfels dienen te worden geplaatst bij de ernst en de uitgebreidheid van het door haar naar voren geschoven profiel als sociaal leider.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds

confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *"Colombia: Veiligheidssituatie"* van 13 november 2019, de COI Focus *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 27 juli 2020 en de COI Focus *"Colombia: Veiligheidssituatie"* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar op 7 oktober 2021 neergelegde aanvullende nota op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden {massacres}, moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Rekening houdend met de verklaringen van verzoekster over haar herkomst uit Colombia, moet *in casu* de veiligheidssituatie in Cali, de hoofdstad van het departement Valle del Cauca, worden beoordeeld. Verzoekster verklaarde daar heel haar leven te hebben gewoond (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-6).

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke

criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die deze beoordeling kan ombuigen. Het door haar in het verzoekschrift aangehaalde rapport van 11.11.11 van 14 juni 2019 dateert immers van voor de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund en ligt in dezelfde lijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN